FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT ANTONIO SAGGIO

föredraget den 14 oktober 1999 *

Tillämpliga bestämmelser, bakgrund och förfarande

1. I artikel 17.1 i rådets direktiv 94/33/EG av den 22 juni 1994 om skydd av minderåriga i arbetslivet (nedan kallat direktivet) [1] föreskrivs att medlemsstaterna skulle anta de bestämmelser som är nödvändiga för att följa direktivet senast (eller rätteligen före) den 22 juni 1996 eller "senast (eller rätteligen före) den dagen se till att arbetsmarknadens parter genom kollektivavtal fastställde de nödvändiga bestämmelserna samt genast underrätta kommissionen om detta".

2. Kommissionen har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 16 februari 1999, med stöd av artikel 169 i EG-fördraget (nu artikel 226 EG) väckt talan om fördragsbrott mot Storhertigdömet Luxemburg. Kommissionen har yrkat att domstolen skall fastställa att Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktivet genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet.

3. Följande omständigheter har föregått väckandet av talan. Eftersom kommissionen den 16 januari 1997 inte hade fått något meddelande om inhemska åtgärder för tillämpning av detta direktiv från de luxemburgska myndigheterna och inte förfogade över någon information från andra källor avseende vidtagandet av dessa åtgärder, sände kommissionen en formell underrättelse till dessa myndigheter och uppmanade dem att inkomma med ett yttrande inom två månader. De luxemburgska myndigheterna svarade genom skrivelse av den 25 februari 1997 och hänvisade därvid till att förberedelser pågick för införlivande av direktivet. Eftersom kommissionen inte hade fått någon annan information riktade kommissionen den 20 januari 1998 ett motiverat yttrande till den luxemburgska regeringen, där den i huvudsak upprepade anmärkningarna i den formella underrättelsen och uppmanade denna stat att inom två månader vidta nödvändiga åtgärder. Genom skrivelse av den 10 mars 1998 översände de luxemburgska myndigheterna till kommissionen ett lagförslag som syftade till att införliva direktivet med den inhemska rättsordningen och begärde en förlängning av fristen för att avsluta förfarandet med anpassning av de nationella

* Originalspråk: italienska.

1 — EGT L 216, s. 12, svensk specialutgåva, område 5, volym 6, s. 138.

bestämmelserna i fråga. Kommissionen beviljade en sådan förlängning av fristen. Trots detta hade den dagen för väckande av talan ännu inte erhållit någon information om hur detta förfarande hade fortsatt och huruvida det hade slutförts.

4. På grundval av alla dessa omständigheter har kommissionen kommit till slutsatsen att Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktivet och relevanta bestämmelser i fördraget genom att inte införliva direktivets bestämmelser med den inhemska rättsordningen inom den föreskrivna fristen och har således väckt ovannämnda talan om fördragsbrott mot Storhertigdömet Luxemburg.

Huruvida fördragsbrott föreligger

5. Enligt artikel 189 tredje stycket i EG-fördraget (nu artikel 249 EG) skall ett direktiv med avseende på det resultat som skall uppnås vara bindande för varje medlemsstat till vilken det är riktat. Enligt artikel 5 första stycket i EG-fördraget (nu artikel 10 EG) skall medlemsstaterna vidta alla lämpliga åtgärder, både allmänna och särskilda, för att säkerställa att de skyldigheter fullgörs som följer av detta fördrag eller av åtgärder som vidtagits av gemenskapens institutioner. Vad närmare bestämt beträffar införlivande med inhemsk rätt av direktivet, stadgas denna skyldighet uttryckligen i artikel 17 i direktivet, där sista dagen fastställs till den 22 juni 1996 och medlemsstaterna åläggs att genast underrätta kommissionen om att nationella tillämpningsåtgärder vidtagits.

6. Den luxemburgska regeringen har i sitt svaromål, som inkom den 16 april 1999, påpekat att förslaget till lag om införlivande antogs av regeringen den 19 mars 1999 och översändes till Conseil d'État för yttrande enligt de bestämmelser som är tillämpliga på lagstiftningsproceduren den 13 april 1999. Den luxemburgska regeringen har även påpekat att förslaget skulle framläggas för parlamentet under april månad 1999 och att lagen skulle utfärdas under det året. För att rättfärdiga denna försening har den gjort gällande att åtgärderna för genomförande hade visat sig mycket komplicerade, till den grad att de krävt inrättande av en interministeriell grupp för att behandla alla aspekter av direktivet. Den luxemburgska regeringen har dessutom understrukit att den lagstiftning som är i kraft och i synnerhet lagen av den 28 oktober 1969 om skydd för minderåriga och unga arbetstagare samt lagen av den 17 juni 1994 om skydd för arbetstagares hälsa redan i hög grad motsvarade föreskrifterna i direktivet och att således lagförslaget med tillämpningsföreskrifter huvudsakligen gällde "uppgifter av teknisk art" och anpassning av tidigare normativa rättsakter. Den luxemburgska regeringen har därför avslutningsvis i första hand yrkat att domstolsförfarandet skall förklaras vilande och i andra hand att talan skall ogillas.

7. Vad beträffar yrkandet att det förevarande förfarandet skall förklaras vilande, kan det inte bifallas eftersom det inte gör

att Storhertigdömet Luxemburgs ansvar för fördragsbrott bortfaller.

8. I sak finns det ingen grund för den luxemburgska regeringens uppfattning att talan skall ogillas. Det är nämligen välkänt att de svårigheter som är förenade med nationella lagstiftningsförfaranden inte gör att staternas ansvar för försenat genomförande av sina gemenskapsrättsliga skyldigheter bortfaller, i synnerhet inte när det gäller att vidta åtgärder för genomförande av direktiv. Den omständigheten att det i den luxemburgska rättsordningen finns ett antal bestämmelser som delvis uppfyller direktivets krav, vilken dessutom endast omnämns, är också irrelevant, med hänsyn till att den luxemburgska regeringen, bland andra, uttryckligen medger att det är nödvändigt att anta vissa bestämmelser för att göra den nationella rättsordningen förenlig med direktivet.

Rättegångskostnader

9. Storhertigdömet Luxemburg har tappat målet vad beträffar samtliga grunder. Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom kommissionen har yrkat detta, skall Storhertigdömet Luxemburg förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Förslag till avgörande

10. Följaktligen föreslår jag på grundval av det ovan anförda att domstolen skall

1) fastställa att Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 94/33/EG av den 22 juni 1994 om skydd av minderåriga i arbetslivet genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, samt

2) förplikta Storhertigdömet Luxemburg att ersätta rättegångskostnaderna.